

«Tinc 93 anys i encara busco el fill que em van robar»

La Dolores explica que li van prendre només en néixer el segon nen que va dur al món

La Dolores té 93 anys i cada primer diumenge de mes va a la plaça Sant Jaume amb altres famílies de l'associació S.O.S. Nadons Robats de Catalunya (<https://sosbebesrobadoscat.wordpress.com/>) . Ens rep a casa seva, a l'Hospitalet de Llobregat. Té el menjador ple de fotos, menys la del Félix, el seu segon fill que, una hora després que el tingués, una infermera li va dir que estava mort i enterrat. Parlem amb ella i amb el seu tercer fill, en Manuel, que està al capdavant d'una lluita esgotadora en què constantment topen amb buits, mentides i amb un poder blindat per totes bandes.

Dolores davant d'un retrat d'ella amb el seu marit. Foto: Gemma Ventura

D'Extremadura a Catalunya, buscant una vida millor

Vaig marxar d'Extremadura el 1959 per millorar. Vivíem al camp, no havia anat a l'escola i no sabia ni llegir ni escriure (en vaig aprendre als 85 anys). Teníem els nostres cavalls, porcs, ovelles, cabres i la nostra vida. El meu marit un dia em va dir que aniríem a Barcelona. En principi jo no volia, però aquí ja havia trobat feina a la Seat i es va col·locar bastant bé, tenia una bona

feina. Que se'm morís un fill quan només feia un any que estava a Barcelona em va desmuntar. Però m'ho vaig creure: si una infermera et diu que el teu fill està mort, t'ho creus. I quan mor una persona, va passant el temps i no és que se t'oblidi, perquè això no se t'oblida mai, però te'n vas fent a la idea. A Extremadura cada any hi tornàvem per veure la família, la meva mare, els meus sogres. Sí que alguna vegada he pensat que hauria estat millor no venir a Catalunya, però qui pensa que te n'aniràs d'Extremadura a Barcelona i et prendran un fill?

El teu fill s'ha mort

En Félix va néixer el 29 de maig del 1960 a l'Hospital Clínic, així que fa poc que va fer els 58 anys. El 17 de desembre jo en faré 94, i quan em vaig quedar embarassada d'ell tenia 35 anys. Era el meu segon fill. Em van ingressar i l'endemà va néixer. El vaig tenir entre els braços, era pèl-roig, com el seu pare. Li veies els cabells clars al clatell. El recordo molt bé. Encara que hagin passat tants anys, em sembla que si ara el veiés, el reconeixeria. Tenia un bon pes, estava tot perfecte. La infermera se'l va endur, perquè deia que l'havia de netejar. També hi havia monges. El meu marit no hi era, estava treballant.

Però va passar el que menys m'esperava. Al cap d'una hora la infermera va tornar i em va dir: "El teu fill s'ha mort". Ella estava completament tranquil·la, mentre jo no parava de plorar: "No em digui que el meu fill s'ha mort. Què li ha passat?". "Ha tingut una paràlisi". "Però com pot ser? Si jo l'he vist i estava molt bé. No m'ho puc creure". "Doncs cregui-s'ho perquè és així". "El vull veure". "No pot ser, senyora, perquè quan moren, els enterrem". "Doncs jo el voldria veure". "No pot veure'l perquè ja està enterrat".

És estrany que en una hora ja l'haguessin enterrat i estigués tot fet. A la mateixa habitació, al meu costat, hi havia una noia que havia de tenir un fill, també. Em va dir que quan hi ha cinc o sis nens morts els posen en una capsa i els enterren. Que allò era normal.

Manuel [el fill, que està al seu costat escoltant-la atentament]: Vols dir que aquesta noia tenia cap fill? Vas veure que tingués panxa?

Jo vaig veure que tenia panxa.

Manuel: Te'n recordes, de com es deia?

No.

Manuel: Cap detall?

No.

Manuel: No m'ho havia explicat mai, que hi havia una altra noia a la mateixa habitació. Com ho sabia aquella noia que les infermeres enterraven nens? No té sentit. Però també seria molt descarat que aquesta noia fos la futura mare del Félix... El cas de la meva mare és el d'un matrimoni normal que buscava el segon fill. És a dir, que no era una mare soltera que no pogués cuidar el nadó. Devien tenir una demanda tan gran de nadons que li va tocar a ella. El nen devia estar perfecte, perquè el qui compra vol un nen que estigui bé de salut.

Manuel, el fill que està al capdavant d'aquesta lluita, i Dolores

El pitjor buit

En aquell moment és com si caiguessis en un pou. Vaig tornar a casa sense el meu fill. Sense saber ni com ni quan s'havia mort. Et sents malament, molt malament. I sola. Al pis on vivíem hi havia quatre habitacions, i en una d'elles hi vivia una noia que estava embarassada, que estava allà mentre buscava pis, i que al cap de tres dies també el va tenir. La veia amb el nen i jo sense el meu fill, imagina't.

Manuel: La meva mare va tenir la mala sort que en aquell moment necessitaven un fill i li va tocar a ella. És una loteria macabra. A la noia amb qui vivien, quan feia tres dies que donaven el meu fill per mort, una monja li va dir que el Félix estava tan greu, a l'UCI, amb bronquitis. Però no estava mort? Tot això està ple de mentides: hi ha un llibre de registre que diu que hi van haver dos parts el dia 29: a les 3:45 i a les 10:30, però la meva mare, que va donar llum a les 18:15, no hi apareix. I quan diuen que va ser batejat d'urgència [en aquest document ho podem llegir] és mentida: vaig anar a l'arquebisbat de Barcelona i la funcionària tenia tots els batejos fets a l'Hospital Clínic i no sortia el nom del meu germà. Vaig anar al cementiri de Barcelona i tampoc el vaig trobar. Menteixen els metges, les infermeres, l'església. Menteix tothom.

CURSO DEL PARTO		EXAMEN DEL FETO	
Día	Hora		
29	5	Comienzo dolores dilatación <i>débiles</i>	Sexo <i>Varon</i> coloración <i>pálido</i> grito <i>débiles</i>
29	13	Rotura de la bolsa de las aguas <i>espontanea</i>	Peso <i>2950</i> longitud _____ desarrollo _____
29	14	Comienzo dolores expulsión	Circunferencias F. O. _____ M. O. _____ SOB. _____ Hombros _____
29	17'50	Comienza a verse <i>cabeza</i>	Diámetros B. P. _____ B. T. _____ SOB. _____ OF. _____ MO. _____
29	18	Termina la expulsión del feto <i>OD</i>	EXAMEN DE LOS ANEXOS FETALES
29	18'15	Instilación de <i>colirio</i> en ojos	Placenta <i>normal y entera</i>
		Alumbraimiento <i>espontaneo</i>	Dimensiones cm. x: _____ cm. <i>8</i> cm. Peso <i>600</i> gm.
		Desgarros _____	Volumen _____ Superficie _____
			Color _____ Consistencia _____
			Cordón Longitud _____ cm.
			Membranas <i>intactas y normales</i>

Buscar entre mentides

A cap ric li prenen el fill, per què aquí no se'n parla prou? Perquè no hi ha persona que tingui diners i que mogui això. Ni els presidents, ni els advocats, ni ningú vol moure res perquè se'n liaria una de ben grossa si apareguessin tots els fills que han estat desapareguts. Ha estat un negoci muntat per guanyar diners descaradament. Jo, aleshores, no vaig buscar-lo perquè no sabia que cap nen hagués estat robat. Ningú en deia res i jo m'ho havia cregut, que s'havia mort. Al cap de tres anys, quan vaig tenir el tercer fill, vaig ser més espavilada, vaig canviar d'hospital i vaig anar a Sant Joan de Déu, allà va anar bé i jo ja estava alerta de tot.

Manuel: Fa set anys que busquem el Félix. El meu pare va morir el 2010, jo em vaig prejubilar i com que sentia a les notícies que hi havia tants casos i jo sabia que la meva mare m'havia dit que havia tingut un fill que havia mort, vaig començar a investigar i vaig veure que li havien robat. Diuen que hi ha 300.000 nens robats de després de la Guerra Civil fins als anys 90, és a dir 50 anys. Si tots ens moguéssim, més d'un s'enduria una sorpresa. Fer això costa diners, primer ens van arxivar el cas, però jo he seguit amb una advocada particular que has de pagar. Cada vegada que ella fa una cosa són 200 euros. Si ha d'assistir a algun lloc, et cobra les hores que sigui. Vas sumant i no tothom pot pagar-ho. A més, t'estàs encarant contra tot un poder i és molt difícil. És per això que hi ha famílies que no poden continuar.

Dolores, el seu marit i els seus dos fills

Vides venudes

Cada primer diumenge de mes al matí, des de fa quatre anys, estem a la plaça Sant Jaume amb altres famílies de l'associació S.O.S. Nadons Robats de Catalunya (<https://sosbebesrobadoscat.wordpress.com/>) . Llegim un manifest, donem informació, la gent es para. Un dia es va aturar una infermera durant mitja hora. Ens va dir que allà robaven els doctors, les doctores, les monges, els mossens, tothom. Que estaven preparats per, quan arribava el comprador, entregar-li el nen. I rebien el sobre amb els diners. O sigui que mentre et deien que estava mort potser l'estaven traient per la porta del darrere. A part dels diners que rebien, els pares adoptius els feien regals, els duien pernills. I llavors l'inscrivien com a fill propi, o sigui que si els pares no n'han dit mai res, és molt difícil que els fills ho sospitin.

Manuel: Aquesta infermera que vam trobar a la plaça Sant Jaume va entrar a treballar a l'hospital l'any 62 i deia que hi havia coses estranyes i que, igual que ella, ho sabia tothom que hi treballava. Li vaig dir si no li importaria que li demanés el telèfon perquè s'hi posés en contacte la meva advocada. I em va dir que no: "Me n'he d'anar que he d'anar a missa". I no la vam veure mai més. A tots els col·lectius hi ha gent dolenta. Siguis mossèn, metge o monja, tant és. Tots estaven aliats en això. Feien el que els donava la gana sense que ningú els controlés. I una cosa és la dictadura, però en democràcia? Hi ha casos de l'any 80, del 86 i fins i tot del 88.

Dolores a la plaça Sant Jaume informant i recollint firmes

Que els passés el mateix que m'ha passat a mi

Volien diners i molts se'n van aprofitar, perquè aquesta va ser la manera de fer-ne. Si han fet aquestes coses, només poden anar a l'infern. Hi havia pares a qui els ensenyaven un nen mort i congelat i els deien que aquell era el seu fill, i després el tornaven a agafar i deien el mateix a uns altres pares. Això que van fer és una injúria. Penso que el pare que té un fill, o dos o tres o cent, els estima a tots per igual i no seria capaç de fer una cosa així a algú altre. Crec en Déu encara que hagi passat tot això. A aquestes persones tan dolentes i egoistes no les perdonaria, al contrari: els donaria un càstig ben gros: que els passés el mateix que m'ha passat a mi. Igual. Perquè sabessin què vol dir perdre un fill i el mal que m'han fet per guanyar diners ells.

Tornar-lo a veure

Robant-me el fill m'han robat una mica la vida. Pot ser que en Félix estigui en una bona família. Però que te l'hagin robat a tu per donar-lo a una altra persona no et consola. L'he parit jo, i voldria que sabés que soc la seva mare. La seva altra mare el pot estimar, perquè l'ha tingut des de ben petit, l'ha criat, l'ha mimat, però mai l'estimarà igual. Crec que el carinyo que sents quan has tingut una criatura al ventre és difícil de ser substituït, i més si te l'han arrabassat d'aquesta manera. En Félix pot haver-se casat. Pot tenir nets. Li poden haver passat tantes coses. Però no m'imagino que estigui mort. Espero que tingui la seva família i la seva vida, i que sigui feliç.

[Com pot ser que si només va viure una hora ja li hagués caigut el cordó umbilical?]

Hija del Recien nacido
Hija de Dolores Pimiento Cuevas

Cama nº 12

Curso del Parto

Intervenciones

Medicación

Examen del R. N.

¿Hubo sufrimiento fetal?

P. al nacer 2950

Afasia neonatorum

señales debilitadas en
color pálido

Exploración del R. N.

Sexo Varón

Observaciones durante su estancia en el servicio

Vómitos

Regurgitaciones

Caida cordón

Ictericia

L'esperança als 93 anys

Un dia em van dir que havien vist un home igual igual igual que el meu marit, en un carrer de Cornellà. Però crec que tots els nens que han robat a Barcelona els deuen haver portat a Madrid, o a qualsevol altre lloc lluny d'aquí. Mai perdre l'esperança de trobar el fill que em van robar. Algunes vegades somio que l'he trobat. Tinc una alegria immensa. I el miro i veig que tinc tres fills, i no dos. I que ell està casat i té fills. Si el veiés, no li diria res, no hi ha paraules per a una cosa tan gran. No soc rica, soc pobra. Però per a mi, trobar-lo seria la riquesa més gran que podria entrar a casa meva.

[Si va morir el 29 de maig, per què el segueixen pesant el 30 de maig, el 31 de maig i l'1 de juny?
I com se li dona l'alta a un nen mort?]

